

Имаше едно време едно седефено копче. То бѣше толкова мѣничко, че се бѣ скрilo между ржбоветѣ на една кутия съ дантели. Когато продавачътъ отваряше кутията, малкото седефено копче издаваше такъвъ звукъ, като че вълни заливаха морския брѣгъ. Но продавачътъ не можеше да чуе тази пѣсенъ на морето, защото бѣше глухъ.

Веднажъ влѣзе въ дюкяна едно момиче. Очитѣ му бѣха сини като небето, а коситѣ — две златни плитки, които закриваха частъ отъ вехтитѣ изблѣдли дрешки.

— Дай ми една хубава копринена дантела, — каза то съвсемъ тихичко, тъй както си приказваше обикновено.

— Не чухъ, девойче . . . Какво искашъ? — попита търговецътъ, като постави ржка на дѣсното си ухо.

— Искамъ хубава тънка дантела.

Този пжтъ продавачътъ чу добре. Той бѣ опитенъ човѣкъ, и показа на момичето подходящи за дрешкитѣ му дантели. Но то се засмѣ и каза весело:

— Ами че това сж сжитѣ дантели, които азъ ти изплетохъ и ти ги донесохъ една вечеръ да ги продавашъ. Тѣ сж отъ памукъ, работила съмъ ги съ дървени совалки. Ехъ, ако имахъ коприна и сребърни совалки, друго щѣхъ да оплета!

И момичето въздъхна. Но продавачътъ не чу нито въздишката му, нито думитѣ му. Той стоеше правъ предъ кутията и чакаше търпеливо.

Изведнажъ въ магазина се втурна една сърдита жена.

— Докога ще се бавишъ? Роклята трѣбва за утре! — викна тя и блъсна съ ржка